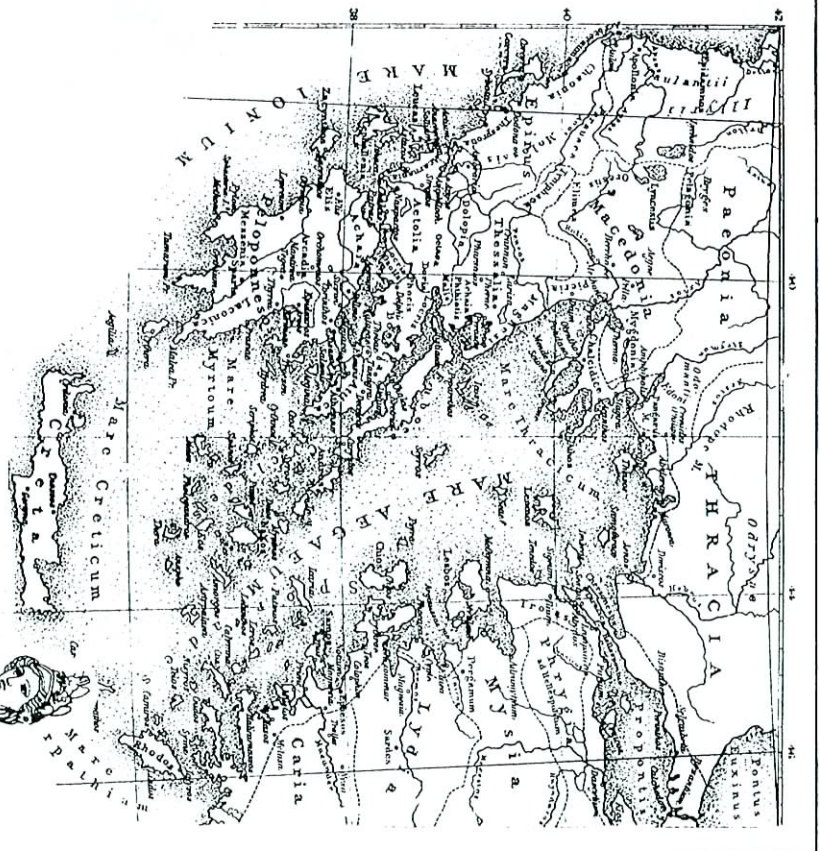
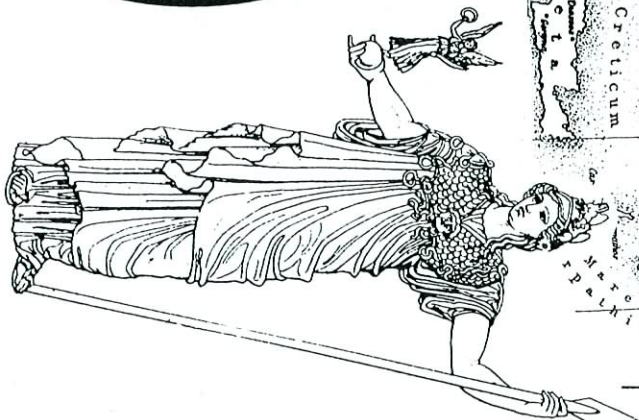

Na fotografii možná jsou: Alt Petr, Bauer Jan, Beran Jan, Beranová Aťelka, Beranová Jana, Borová Adéla, Burgr Lionel, Cirus Tomáš, Cirus Vojta, Cirusová Petra, Cirusová Aneta, Čelíkovský David, Červenka Jakub, Červenka Jiří, Červenková Hanka, Daňhelová Veronika, Doskočil Jiří, Dušková Karolína, Dvořáková Martina, Fikejzová Anna, Frýzek Tomáš, Fudyová Zuzana, Gregorová Lucie, Habětinová Lucie, Hamáková Tereza, Hanuš Filip, Hanuš Tomáš, Hanuš Vojtěch, Hermel Ivan, Hermel Petr, Hermelová Markéta, Hermel Max, Hermelová Ájka, Holečková Julie, Holečková Marcela, Husák Tomáš, Husák Jakub, Husák Petr, Husáková Lenka, Chmeličková Hana, Janečka Markéta, Jurčíček Jan, Kafka Jiří, Karpíšek Martin, Karpíšková Veronika, Kašová Anna, Kašánek Zdeněk, Kašánková Markéta, Klicpera Lukáš, Klicperová Lucie, Kodras David, Kolomazník Jan, Kolomazník Vojtěch, Kolomazník Čeněk, Kotábová Uršula, Kotábová Agáta, Králíková Oľina, Kratochvilová Aneta, Krůfová Simona, Kubart Ondřej, Kubartová Kristýna, Kujan Pavel, Kujan Petr, Kuzivová Monika, Kuzivová Lucie, Láznovská Tereza, Maryška Tomáš, Měchura Jan, Měchurová Lucie, Mengr David, Menhartová Zuzana, Mládek Jan, Mládek Jindra, Moravčíková Kateřina, Nedvěď Jakub, Nedvěďová Eva, Nedvěďová, Katka, Nižaradová Martina, Nižaradová Kateřina, Novák Martin, Nováková Radka, Novotný David, Odehnal Josef, Odehnalová Ludmila, Pangráčová Eva, Piknerová Eliška, Pilčíková Ilona, Počta Roman, Počtová Alice, Pokorný Jiří, Pokorný Roman, Rajdlová Tereza, Rešl Lukáš, Rumlenová Tereza, Říha Robert, Schaferling Marek, Schaferlingová Kamila, Slaná Jana, Souček Daniel, Šubert Michal, Šulová Terezie, Taubelová Terezie, Uzel Vladimír, Valena Jan, Vaněčko Tomáš, Vaněčko Marek, Veselá Petra, Veselá Katka, Veselý Honza, Viktorová Alžběta, Vinš Petr, Vojáček Tomáš, Vojáčková Žuza, Vojáčková Zuzana, Vranovský Jan, Weigel Michal, Weigel Martin, Weiglová Helena, Weiglová Aruna, Zatloukalová Eliška, Žaba Milan, Žabová Michaela, ale i možná další.

LUKAVEC 1998

PEČKO

Čtvrtek 2. 7. 1998

Po roce jsme se všichni opět sešli, abychom společně strávili následující tři týdny. A tak jako každé léto: sraz v Konzumní, nakiádání, loučení, mávání, povídání si, dvouhodinová cesta autobusu, vystoupení, vítání... Hej-rup parťáci se hnedle chopili naší bagáže, a my tak mohli v klidu zkoumat, co se za ten rok v táboře změnilo. Patrná je například renovace naší pseudokoupelny... Ti, kteří zde byli poprvé, v tom hmyzím hemžení malinko tápali: zvláště pak starší děvčata, která se stala obětí hrdkování jejich vedoucích, neboť dívčí družiny nebyly v plánovaném osazenstvu vyrovnané. Nakonec již každý věděl, kde je jeho místo a můžeme se tedy seznámit s jednotlivými družinami:

Starší děvčata: Sojky, Lišky, Ještěrky

Starší chlapci: Bobři, Medvědi, Havrani, Vlci

Z malých je letos pouze jedna skupinka – Orlo-Vlaškovky. A právě ti měli jako je-dinní menší problémy se zabydlováním. Marek Vaněčko si místo prostěradla strkal za matraci svůj kroj, Anička mu však vysvětlila, jak se věci mají...

V podvečer se v zadním lese strhnul ukrutný boj. Boj o vlahku, o němž si vedoucí mysleli, že nás zmůže a unaví, ale to nás ještě neznají, už brzy však poznají...

První táborová noc může začít...

Pátek 3. 7. 1998

To je k nevíře! Již první den nás ze stanu tahá trubka. Každý radostně vstává, snad až na Medvědy, kteří museli být ze spacáku doslova vysypáni. Chvilí hejbmáme u potoka kartáčky a pak si jde každý po svých. Lišky hledaly místo pro utváření jejich patronky, bohyne rozumu, Pallas Athény. Orlo-Vlaškovky jezdily na lodičkách a stavěly v lese město pro skřítky. Ještěrky se dozvěděly, co po nich chce jejich ochránčyně Afroditě, bohyne krásy a lásky. Potom hrály hry, z nichž měla největší úspěch trojnožka. Snad jen Ančí Cirusová z toho nebyla tak nadšená, neboť jako nejmenší pořad létala vzduchem. Když Medvědi hráli rozdupku, získal Petr Kulič Kujan díky Markovi Schäterlingovi pořádnou bouli. Odpolekne hráli bobří proti Medvědům fotbal a většina kluků si dala jména po fotbalistech letošního MS a strašně se předváděla. Ještěrky hrály s Liškami hru na mravence, jejíž cílem je vyhnout se smůle.

Vedoucí zatím připravovali zahájení. Jeho součástí měli být různé světeiné a kouřové efekty, jejichž příprava vyžadovala maximální opatrnost. Maskovaná pro-vázková konstrukce byla zárukou jejich spustění. Všichni tedy dávali pozor, aby o síť nezavádili, což se dařilo až do chvíle, kdy přišel Ivan Hermel, o provazy zakopli a vše zničili. Už se však blížily děti, a tak nebylo možné provést rekonstrukci a ne-zbývalo než si opakovat, že vše dobře dopadne. V táboře bylo rušno, když najednou přiběhla chudá dívka a oznámila, že na hoře Olymp se koná oslava na počest nového Diova syna, na které nemůžeme chybět. Spěchali jsme se tedy oslavy

	3.VII.	4.VII.	5.VII.	6.VII.	7.VII.	8.VII.	9.VII.	10.VII.	11.VII.	12.VII.	13.VII.	14.VII.	15.VII.	16.VII.	17.VII.	18.VII.	19.VII.	20.VII.	21.VII.	22.VII.	23.VII.	24.VII.	suma.	prům.	pořadí	druž.			
1 J Lucie Kuzivová & Martina Dvořáková	2	1	2	0	2	2	0	0	3	1				2	2	3	3	2	3	1	0	3	32	20	1,6	35	134		
2 e Helena Šuová & Leka Habětínová	10	3	3	3	1	3	0	3	3	1				0	0	3	2	3	3	2	0	0	46	21	2,19	28	22,333		
3 š Veronika Daňhelová & Petra Cirusová	1	1	2	2	1	3	2	3	3	3				3	1	3	3	2	3	2	0	3	44	21	2,1	29	5.		
4 r Monika Kuzivová & Aneta Cirusová	3	3	1	3	1	2	2	3	3	3				3	3	3	3	2	3	2	3	0	3	49	21	2,33	24		
5 e Marcela a Julie Holečková	3	3	2	3	1	3	2	3	3	2				2	3	3	3	2	3	3	3	3	10	60	21	2,86	12		
6 r Zuzka fudová & Miša Žabová	3	3	2	3	1	3	2	3	3	3				3	3	10	3	3	3	3	3	3	3	63	21	3	6		
7 L Uršula a Agéta Kotábová	2	3	2	3	2	3	2	3	3	2	2	10				3	3	3	2	3	3	0	3	57	21	2,71	17	82	
8 i Tereza Láznovská	3	3	3	3	3	3	3	2	3	3	3	2				3	3	3	3	3	10	2	3	61	20	3,05	3	16,4	
9 š Zuzka Vojáčková & Bětka Viktorová	2	3	2	3	3	3	3	3	3	2	3	2			1	3	3	2	3	0	0	3	47	21	2,24	27	3.		
10 k Markétka Kaštánková & Alice Počtová	2	3	3	3	3	3	2	3	3	3	2	1	2	2	3	3	3	2	1	2	3	54	23	2,35	22				
11 y Terezie Taubelová & Markéta Hermelová	3	3	3	3	10	3	2	3	3	3	2	1				3	3	2	3	3	2	0	59	21	2,81	13			
12 H Čeněk Janečka & Robert Říha	1	2	0	0	1	2	0	0	1	0					0	1	2	2	0	0	-3	-5	0	4	21	0,19	41	137	
13 a Roman Kolář				3	1	2	2	1	10	2					2	3	3	3	2	1	0	3	41	18	2,28	25	34,25		
14 v David Kodras & Petr Vinš	2	2	2	3	0	1	2	1	2	3				3	0	1	2	1	2	10	1	0	3	41	21	1,95	31	8.	
15 r. Vojta Kolomazník & Martin Karpišek	3	0	1	0	0	3	-10	2	1	1				0	0	1	1	2	0	1	1	0	1	8	21	0,38	40		
16 M Tomáš Vaněčko & Lukáš Reší	2	2	2	2	1	2	1	1	3	3	3	3				1	2	3	2	1	3	3	2	42	21	2	30	56	
17 e Jirka Červenka	3	3	3	3	3	3	2	3	3	3	10	3				3	3	2	3	3	3	3	3	65	21	3,1	2	14	
18 d Petr Kujan & Danil Souček	2	2	1	3	2	3	0	3	3	2	2	3				3	3	3	2	3	3	3	3	49	21	2,33	23	1.	
19 v. Marek Schäterling & Lionel Burger	3	10	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3				3	3	3	3	3	3	3	3	67	21	3,19	1		
20 B Petr Husák & Jakub Červenka	3	3	2	3	3	3	3	3	3	3	3	3				1	3	3	3	3	0	0	3	61	21	2,43	20	112	
21 o Tomáš Maryška & Tomáš Husák	2	1	1	3	0	2	3	2	1	2	1	1				1	2	3	2	2	0	-5	3	27	21	1,29	37	22,4	
22 b Jakub Nedvěd & Zdeněk Kaštánek	3	3	3	3	3	3	2	2	3	2	3	2				2	3	2	2	3	3	3	3	53	21	2,52	19	6.	
23 f Honza Beran & Jakub Husák	3	3	2	10	3	3	2	1	0	0	2	1				1	3	3	1	2	0	-5	3	38	21	1,81	32		
24 i Honza Kolomazník & Tomáš Frýzek	3	3	2	3	3	3	3	10	3	2	3	3				3	3	3	3	3	3	2	3	64	21	3,05	4		
25 V David Menger & Jirka Doskočil	0	2	3	3	3	3	10	3	3	2					2	3	3	2	3	3	3	3	3	60	21	2,86	11	76	
26 I Lukáš Klípcera & Martin Novák	2	3	3	3	3	3	2	3	3	2					10	3	2	3	3	2	3	0	2	58	21	2,76	16	15,6	
27 c Honza Valena	2	2	2	2	2	2	2	3	0						2	3	2	3	3	2	2	0	0	34	21	1,62	34	2.	
28 i Honza Jurčíček & Honza Bauer															3	3	10	3	3	3	3	3	2	59	20	2,95	7		
29 Jirka Pokorný	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3				3	3	3	3	3	3	3	3	3	60	21	2,86	10		
30 S Aneta Kratochvilová & Jana Slaná	2	3	10	3	3	3	3	3	3	3					3	3	3	2	3	2	3	3	0	3	61	21	2,9	9	91
31 o Eva Pangráčová & Eliška Piknerová	3	3	2	3	3	2	1	3	3	3					3	3	3	2	10	3	3	0	2	58	21	2,76	15	18,2	
32 J Lucka Gregorová, Anička Fikejzová	2	2	3	2	3	2	2	0	0	1					0	2	3	3	2	2	2	3	0	34	21	1,62	33	4.	
33 k Katka Moravčíková & Tereza Rumlénová	3	3	2	3	3	3	3	3	3	2					3	10	3	3	3	3	3	0	2	61	21	2,9	8		
34 y Eliška Zatloukalová & Karolína Dušková	3	2	2	3	2	2	3	3	1						2	3	3	3	3	3	2	0	2	47	21	2,24	26		
35 Adéla a Jana Beranová	3	3	2	3	3	10	3	2	3	1					3	3	3	3	3	3	3	3	3	60	20	3	5	171	
36 Petr Alt & Marek Vaněčko	2	-2	1	0	1	0	1	1	2	1					3	1	2	2	2	3	3	0	1	24	20	1,2	38	24,429	
37 David Novotný & Roman Pokorný	2	0	2	3	1	3	1	1	2	2					2	1	3	3	3	3	2	0	3	31	20	1,55	36	7.	
38 Petr Tůma	3	0	2	3	2	2	2	3	3						3	3	2	2	3	3	3	3	3	47	20	2,35	21		
39 Martina Nižaradzú & Tereza Hamáková	3	0	3	3	3	3	2	3	2						3	2	3	10	1	3	2	0	3	51	20	2,55	18	celkem	
40 Tereza Rađlová & Veronika Karpišková	3	1	2	3	3	2	3	2	3	10					3	3	2	2	2	3	3	3	3	56	20	2,8	14	prům.	
41 Michal Kadlecěk & Čeněk Kolomazník	2	-10	3	2	2	0	0	0	1	1					1	1	0	2	2	1	3	2	0	3	14	20	0,7	39	pof

celk. pořadí	olympijský trojboj 12 - 15 let
29	Čeněk Janečka
27	Jakub Husák
27	Aja Počtová
26	Tomáš Husák
25	Roman Kolář
24	Eva Pangracová
22	Tomáš Vaněčko
22	Monika Kuzlová
21	Helena Sulová
20	Uršula Kotábová
19	Petra Cirusová
18	Eliška Zalloukalová
17	Robert Říha
16	Tomáš Fryzek
15	Marek Schärfling
11	Jirka Červenka
11	Karolína Dušková
11	Eliška Píknarová
10	Veronika Darňhelová
8	Lucie Habštinová
8	Kaika Moravčíková
7	David Kodras
6	Julie Holečková
5	Jan Beran
4	Petr Vlns
4	Marin Novák
2	Tereza Rumlénová
1	Jirka Pokorný

celk. pořadí	olympijský trojboj 9 - 11 let
29	Martina Dvořáková
28	Kuba Nežed
27	Báika Viktorová
26	Aneta Cirusová
25	Martin Kapříšek
24	Zuzana Fudlová
23	Lukáš Rešíl
22	Vojta Kolomazník
21	Agáta Kotábová
19	Michal Kadlecěk
18	Jana Slaná
17	Dan Souček
16	Petr All
15	Anetka Kratochvílová
14	Miša Zabová
13	Zdeněk Kašíanek
12	Honza Bauer
11	Petr Kujan
10	Martina Nízardzová
9	Jan Jurčíček
8	Marcela Holečková
7	Markéta Kašíanková
6	Lucka Gregorová
5	David Menger
4	Roman Pokorný
3	Tomáš Manyska
2	Jirka Doskočil
1	Lionel Burg

zúčastnit. Příšli jsme do toho největšího veselí a Zeus právě rozmlouval s Hérou a novorozenětem. V tom přišel nový host, který připravil Diovi příjemné překvápko. Byl to jeho syn Arés, bůh válek. Přál svému novému bratru sílu. To už se scházeli další hosté. Bohyně země Gaia, krásný bůh slunce Apollón. Právě, když se přibehával bůh všech kovářů Hefajstos, vtrhl na Olymp Titáni, do té doby věznění v Démantové jeskyni, a čtyři nové příchodí unesli. Veliký smutek najednou obestřel Olymp. Ohně uhasly a všichni propukli v pláč. Diovi se zjevil Hermés, posel bohů, a vysvětlil, co se stalo. Zeus se pak obrátil na řecký lid a požádal ho o pomoc při hledání tří synů a své pramatky. Usínali jsme tedy s odhodláním pomoci a bohy najít.

Sobota 4. 7. 98

To už je zas ráno? Asi ano. Orlo – Vlaškovky se vydali dostavět "Athény", ale díky ranně se probouzející sklerose, museli se několikrát vrátet do tábora pro takové věci jako pláštěnka (ta je mimochodem pro tento tábor zcela nezbytná, neboť není dne suchého). Ještěřky se zabývaly rukodělnými pracemi: vyráběly pláčky z moudritu se svým znakem. Chudák Miša Zabová, která svou pláčku předělávala nejméně dvacetkrát, aby měla alespoň zdánlivě oválný tvar. Pesimistický výhled do budoucnosti přišel ve chvíli, kdy se zatáhla mračna a my začali moknout. Dešť však dlouho netrval, což nám umožnilo vyrazit na první větší hru – hledání pokladu. Začalo to sbíráním písmenek sloužících k vyluštění tajné zprávy. Jako první se vydali vstříc dobrodružství Medvědi, kteří byli snad až přesplňší opojení vídnou dobrého výsledku. Postupně vyblhaly další a další družiny, jenom Ještěřky a havrani pořád nic. Ještěřky nemohly najít žádná písmenka, vtom však přiběhla Veronika Darňhelová a téměř nadšeně oznamovala, že má písmeno X. Káča s Adélou se tedy děvčatům pokoušely vysvětlit, že takováto písmenka se ve zprávě asi neobjeví a že by bylo dobré najít "i" nebo "e". Havrani sice již nějaké ty samohlásky měli, ale zase si je nebyli schopni dosadit do textu. Čenda Janečka měl napsat slovo "Vaším", ovšem špatně doplnil a vzniklo "Vášim". Čenda se pak rozčíloval, že Vaším je příliš daleko, a tam že teda on nepůjde. Nakonec se oběma družinám podařilo správně vyluštit, kam běžet. Bucharova radost, že jeho oddíl přece jen vrazil, netrvala věčně. Trvala vlastně jen do chvíle, kdy Havrani doběhli k další šíře, kterou byla morseovka. Havrani ji neuměli, a tak s i chvilku poseděli. Zato ostatní už spěchali plnou parou vpřed. Další zdržení na sebe nedalo dlouho čekat. Znamení mělo být v severo-západním cípu lesa, ale nikdo ho nemohl najít. Zde se sešel celý tábor. Ti, kteří až do teď vířili, byli podráždění, že jim ten spěch nebyl k ničemu, a ti, kteří prohrávali (jako např. Bucharovci) se radovali. Po hodině úmorného hledání již naše hlavy směřovaly k vrcholům stromů, zdalei znak není tam. Ale pak najednou se zdálo... ano, je to tak, družina Medvědů již svou šířu objevila a šine si to vesele dál. Vzápětí roztávjí tváře Bobrů a hned za nimi díky detektivním schopnostem Hle-

ny Šulové i Ještěrek. Také ostatní to povzbudilo, neboť věděli, že znamenání tady ně- kde je, a další hledání se vyplatilo. Běželi jsme tedy dále až k potoku, kde měla být další šifra. Když hledaly znamenání Ještěrky, Zuzka Fudyová objevila pejska vysklá- daného z klaciků. Nikdo tedy nemusel propadat depresi z dalšího potenciálního úmorného hledání, ovšem Ještěrky nakonec zjistily, že onen pejssek je pouze hro- mada bobků, tak musely hledat dál. Několik družin také ztroskotalo na dohledáv- kách v podobě bílých teček na stromě. Bohužel stromy, které jsou určeny k pokáce- ní, jsou taktéž označeny bílými tečkami, na což většina doplatila. Některé slídivé od- díly také stopovaly jiné družiny, aby nemusely zprávy luštit. Bylo však celkem snad- né je setrást. Nakonec vše dopadlo takto: Bulharovi Havrani hru vzdali pro ne- schopnost v luštění a dobrovolně se přihlásili o poslední místo. Pozice na konci za- ujímaly také Lišky a Sojky, které se spojily a k pokladu společnými silami dorazily. Druzí byli Medvědi a v těsném závěsu za nimi Bobří. Nu a zdaleka nejlepší byli díky své bystrosti a rychlosti Ještěrky.

Večer se konal táborák, jenž s naším záměrem asi nesouhlasil a strašně jiskřil.

Neděle 5. 7. 98

A bylo tu "krásné" nové ráno. Ptáčci zpívali snad jen z utrpení a nikomu ani neva- dilo, že jsme vstávali až v devět, snad proto, že přišlo. Všechny družiny se snažili něco hrát v lese, ale déšť odradil i ty nejtrlejší, a tak jsme se vrátili. Bobří dělali dře- vo, Lišky se otáčely v kuchyni, Sojky si četly v garáži (Malikárně) báje a Ještěrky hrá- ly v zadní místnosti na předvádění.

Odpoledne se už všichni těšili na etapu, která musela být kvůli dešti odložena. Lišky si tedy šly hrát s Medvědy, Sojky, Havrani a Ještěrky se vydaly směrem ke Ko- paninám. Když Ještěrky hrály na zamotávání, zauzlovaly se tak dokonale, že jim tr- valo celou hodinu, než z nich byl opět kruh. Najednou museli všichni své hraní pře- rušit. Však to znáte, řetězová reakce. Někdo vyslal, že je čas se vrátit do tábora (a všichni jdeme sborem, za tím prvním...). Nejvíce to štválo Buchara, který se prá- vě chystal s Havrany naklovat pár třešni. Nakonec jsme v táboře na večer čekali, protože nebyla hotová, neboť nikdo nepočítal s tím, že přijdeme tak brzo. U večere nadával David Kodraz Honzovi Beranovi, že je mikrofil. Nikdo nevěděl, co to ten mikrofil je, a nakonec se ukázalo, že David myslil nekrofil. Teď se mu zase mohl po- smívat Honza. Troubení po večerí napovídalo, že je poplach. Každý všeho nechal a utíkal na nástup. Káča s Adélou dokonce vyběhly z koupelny obmotané jenom ručníkem. Důvod poplachu však nebyl tak závažný, jak se zdálo. Svolal všechny tá- borníky, aby šli zpívat do úschovny. Pak jsme už jen vysudili zuby a šli si lehnout. Marka Schäterlinga (nebo Černého Fantoma?) ještě napadla dosti vážná myšlen- ka: "Poběží se odložená etapa opravdu zítra?"

MEMORIÁL PB + PB + OŠ

Orlíci a Vlastovky	
1	Anička Fikejzová
2	Martina Nizaradzová
3	Adéla Beranová
4	Veronika Karpíšková
5	Martina Dvořáková
6	Tereza Rejzlová
7	Tereza Hamáková
Roman Pokorný	
Petr Alt	
Michal Kadleček	
David Novotný	
Marek Vaněčko	
Čeněk Kolomazník	
Lucie Kuzivná	

Vedoucí	
1	Káča Nezdová
2	Petr Hermel
3	Adéla Borová
4	Radka Nováková
5	Kamča Schäterlingová
6	Hanka Chmelčková
7	Petra Veselá
8	Jlona Pilčíková
9	Jana Deranová
10	Lucinka Měchurová
11	Anička Kašová
12	Lucka Klíperová
13	Zuzana Vojáčková
14	Simona Krůřová
15	Týna Kubartová
Michal Weigel	
Miša Kohlerová	
Ondra Kubart	
Miša Šubert	
Vláďa Uzel	
Milan Žaba	
Honza Měchura	
Tom Vojáček	
Martin Weigel	
Honza Veselý	
Roman Pošta	
Petr Husák	
Honza Mládek	
Kuba Červenka	
Jindra Mládek	

Starsi	
1	Petra Cirusová
2	Lukáš Klípera
3	Terka Rumlénová
4	Markéta Hermelová
5	Honza Kolomazník
6	David Menger
7	Marek Schäterling
8	Helena Šulová
9	Honza Beran
10	Eliška Zatloukalová
11	Lucie Gregorová
12	Agáta Kodábová
13	David Kodras
14	Miša Žabová
15	Monika Kuzivová
16	Tereza Láznovská
17	Jakub Husák
18	Tomáš Maryška
19	Jana Slaná
20	Julie Hobečková
21	Alíca Pošlová
22	Robert Říha
23	Petr Kujan
24	Roman Kolář
25	Tomáš Vaněčko
26	Uršula Košobová
27	Vojta Kolomazník
28	Honza Juráček
29	Honza Valena
Lucie Habětínová	
Jirka Pokorný	
Káča Moravčíková	
Terka Taubelová	
Honza Kolomazník	
Martin Novák	
Lionel Burger	
Veronika Daitheľová	
Tomáš Husák	
Karolina Dušková	
Eliška Piknerová	
Markéta Kašlánková	
Petr Viniš	
Zuzana Fudová	
Aneta Cirusová	
Eva Pangráčová	
Tomáš Fyžek	
Zdeněk Kašlánek	
Aneta Kratochvílová	
Marcela Hobečková	
Zuzana Vojáčková	
Čeněk Janečka	
Dan Souček	
Kuba Neďžed	
Lukáš Reší	
Bětko Viktorová	
David Karpíšek	
Jirka Doskočil	
Honza Bauer	

Chtěl bych poděkovat všem kteří pomohli se stavbou tábořbora. Pokud se podařilo zaznamenat byli to: Michal Šubrt, Tyna a Ondřej Kubartovi, Lucka Klípcerová, Miša Köhlerová, Jitka Jindra a Jan (3x+J) Mládkovi, Tomáš Vojáčekm, Honza Borovec, Honza Měchura, Patrik Benda, Malý a Velký Buchar, David Kunc, Čenda Janečka, Alena a Dan Janačovi, Klárka a Jan Maehotkovi, Hanka, Vít, Čeněk, Honza, Ivoš, Vojta a Eliška Kolomazníkovi, Petr Hermel, 2x Michal Weigel, KáfiK, Radka, Petr a Vláda Husáková, Lucka Měchurová, Kadel Bouša, bratři Citrusovi, Nedvědovi, Schätferlingovi, Pavlaťovi, L + L Klípcerovi, Filip Hanuš, Markéta Hermelová, Petzoldovi, Hanka Chmelíčků, Gregorovi, Had + brácha Honza, Nižardzovi, Honza Zajíček, Altovi, Beranovi, Kaštánekovi, Škopovi a Ben, dále psi – Aruna, Aika, Balina, Scheng a Belyna. Pokud jsem na někoho zapomněl omlouvám se. Dále chci poděkovat za igelit na podsady, který nám poslal Menhartovi. Dále by tábor nebyl bez pochopení majitelů mlýna – manželů Svobodových. Díky tomu že nás vozí na tábor a z tábořa Luboš Malik byla by přeprava na tábor a z tábořa asi více problémová. Za půičení aut a ježdění s potravinyami i raněnými Ivánkovi Hermelů, Evě Nedvědové a Michalovi Weiglvi. Poděkovat chci také těm kteří pomohli s udržováním našeho tábořa – Patrikovi, Hadovi, KáfiKovi, Honzovi, Ivošovi, Milanovi a dalšími, kteří pomohli jak opravovat tak budovat. Dále chci poděkovat všem instruktorům a vedoucím, kteří vedli děti i těm kteří program připravovali. Pochopitelně také těm kteří se starali o vaření, zdravotí, záchody, zásobování, že tyto práce někdo dělá sí děti na táboře neuvědomí, všimnou si toho, když něco není, ale k tomu jste jim nedali příležitost. Také děkuji všem dětem, které pomohli s programem, připravily nějaký program, nebo pomohly s jeho realizací. Z nich budou někteří na některém z příštích tábořů instruktoři později možná i vedoucí. Budou pokračovat v tom co započal před mnoha lety Ben s Lidou.

Pavel

Pondělí 6. 7. 98

To je ale překvapení. Počasí se přemohlo, a tak se mohla uskutečnit první celotábořová etapa. Jednalo se o záchranu bohyrné země Gaiu. Cílem bylo získat všechny úlomky, ze kterých jsme potom mohli slepit květináč. Šli jsme podle mapy, kde byla zakleslená jednotlivá stanoviště, kde jsme plnili úkoly za kousky květináče.

Najednou zničeho nic, se na náměstí objevila Simona a strašně rychle pískala morseovku. Vyřítití jsme se ze stanů a začali zprávu chytat. Začali jsme vybíhat podle toho, kdy jsme ji rozluštili. Ke stanovištím se pak chodilo z různých směrů. Začneme u Kamčí a Šáši. Zde jsme museli bosí a se zavazanými očima chodit po laně. U Petra Hermela jsme staveli pyramidu, v Horní Lhotě kreslili hrad, který někomu trnili na zahrádě. Medvědi nepochopili, co mají dělat, a tak nakreslili městský úřad. U Kristýny jsme měřili vzdálenosti. Většinou všichni tipovali, ale Tomáš Marýška z Bobří znal různé "řfgy" a měřil téměř přesně. Další stanoviště bylo u Milana, kde jsme vyvažovali váhy. Radka Nováková, která běžela s Medvědy, Milana nemohla najít, až našednou stannu před cestou na muří nožce, kde se Žabák vyvaloval. Radka na něj hysřčila, že má "bejt prej někde jinde", jenže mapa a značka byly jasné proti. Petr Husák a Miša se svými číslý zdrželi každého jen chvílku. Na stanovišti Bambuse a Adély se měly doplňovat přísloví. Když měly Lišky doplnit, že nejlepší kuchářem je hlad, Markéta Hermelová nekompromisně vyhřkla – Helena. Od Lišek jsme se dozvěděli: "Bez peněz do vody nelez". Orlici a Vlaštovky by darovanému koni na zuby nemrkali. Příšloví "Koho chleba jíš, toho přiseň zpívej", Vlci zřymovali na "Koho chleba jíš, toho se nezbaviš". Bobří udělali ze lži židli, co má krátké nohy, pro Havraný je čistota půli člověka... Největším příslovím bylo pro všechny "Každý osel obdivuje své hýkání" neboť nikdo si nemohl vzpomenout, jak dělá osel. Sojky nad tím ani nepřemýšlely. Podle nich obdivuje své IQ.

Postupně začali všichni přicházet, jen o Ještěřkách se tvrdilo, že někde bloudí v lesích. Nebylo to tak úpílně přesné. Je sic pravdou, že jeden úsek, který měl trvat asi patnáct minut, šly hodinu a půl, ale hlavně se bavily tím, že válely sudý a zdolávaly třesně. Nakonec doběhly i ony a zdalena ne jako poslední (ale předposlední). Když už byli všichni v táboře, dozvěděli jsme se, že se hra ještě neskončila. Do slepeného květináče musíme totiž zasadit semínka a vyhrává ten, komu poroste nejvyšše. Všichni byli po hře unaveni a tak jsme šli brzy spát. Ze stanů Medvědů bylo ještě slyšet, že Radce nikdy nezapomenou, jak je prohnala.

Úterý 7. 7. 98

Ráno zase přišlo. Téměř všichni se tedy vydali na návštěvu k blízkým domorodcům do Lukavce. Pouze Medvědi byli dnes nějak více svázáni s kuchyní, a tak upřednostnili mytí nádobí. Když doplnili své zásoby, vydali se Havraní, Ještěřky a Lišky ke Hřiběcku a hráli šafetu, při které se musela říkat pohádka o zbloudilém kuřeti: vyhrála samozřejmě děvčata, neboť mají lepší paměť.

Olympiádu, která měla proběhnout odpoledne, znemožnil déšť. Vydali jsme se proto do kopaninského lesa hrát na systli bombónů. Protože jsme již nebojovali o víajku, ale o bombóny, byli všichni mnohem dravější a výbojnější. Nakonec vyhráli zelení, neboť červených byla většina uvězněna. Tedy ještě poslední výkřik do tmy přišel od JiPa, který se pokusil červenáčky osvobodit, ovšem veliký strom nečekane zbrzdil jeho rychlý útok. Červení neměli již možnost odvety, neboť nás z lesa vyhnal hajný, že prý mu plašíme zvěř. Tak jsme tedy odtáhli. Po cestě jsme si ještě zahráli na pašeráky a strážci hranic neměli proti nám žádnou šanci. Propašovali jsme dokonce i deštník. Příchod do tábora byl až příliš mokrá – zastihl nás totiž pořádný liják. Na nástupu jsme ještě přáli Tomášovi Maryškovi a potom se přesunuli do úschovny. Zpívalo se, řvalo, až praskaly bubínky – obzvlášť při písničce „Trajda“.

Středa 8. 8. 98

Ráno to v táboře vypadalo jako v mraveništi, neboť bylo třeba pořádně se připravit na celodenní putování, které nás čeká. Ondřej už velí, a tak vyrážíme. Na olympu nám nebyli zřejmě naklonění a po dvaceti metrech začalo příšerně pršet. Vyndávání pláštěnek již není nic neobvyklého, a tak se to obešlo bez patřičného mručení, zvlášť když přestalo pršet. Jedním pohybem byly pláště strženy, a vzápětí s novým deštěm opět nataženy. Nechme je tedy raději tam, kde jsou. Po příjemné cestě, která podle Vlků trvala čtyřicet kilometrů, jsme se v nějakém zapadákově. Ve skouecnosti jsme dorazili do osm kilometrů vzdáleného městečka Načeraďce, kde jsme se rozutekli na všechny strany. Představa blízké třešňové aleje nás však za hodinu a půl přilákala zpět. Několika děvčatům však nestačilo ovoce, které jim ze země nabízela Gaia, a mermomocí si musly koupit meloun, se kterým pak provokativně chodily a vyzívavě usmívaly. To už nám zase Zeus ukazoval své šediny a my peřášíly do lesa seč nám síly stačily, abychom si mohli předstírat, že nás stromovi před bouřkou uchrání. Po cestě se rozpotala hádka mezi TomVojem a Bucharem o uplatnění jakéhosi zděného sloupku, který se objevil uprostřed lesa. Tomáš se snažil prosadit s teorií o zbořeném domku. Buchar ho skoro ukřičel, že se jedná o ohraničení lesa. Když už byli oba dostatečně o své pravdě přesvědčení, zasáhla kolem stojící a o mnoho chytřejší děvčata a chlapcům opatrně naznačila, zda by se nemohlo jednat o svatou cestu. Když však oba tento nápad přijali za svůj, děvčata pochopila, že se uznání nedočkají. Cesta do kopce byla zpeštrěna, a tak jsme ani nemuseli příliš sbírat sílu na následující hru. Byli jsme rozděleni do dvou družstev a úkol byl vlastně jednoduchý – ukrást protivníkům co nejvíce bombónů. Protože šlo o sladkosti bojovali všichni dravě. Lukáš Klicpera dokonce odhodil Terezku Rumlenovou na strom, v zápalu boje samozřejmě. Když už jsme se chystali k další cestě, zjistila Markéta Hermelová a spol., že jí chybí vytoužený meloun. Holky hned uhodily na Buchara, který se tvářil ohromně nevinně, spokojeně a najedeně. Jak se později ukázalo, byl to skutečně hlavní iniciátor celé akce, ale nyní jenom pouilil oči a mlčel. Holky se roz-

Čtvrtek 16.7.98

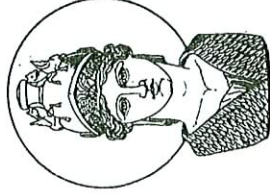
Dneska ráno jsme se probudili s vidinou odchodu. Nikdo nemluvil, všichni smutně přemýšleli, co asi bude v táboře. Snídání jsme si ukuchtili asi ve 12,00 hod. a potom jsme už jen odpočívali. Poté co jsme snědli polévku, jsme vyrazili. Šli jsme do kopce z kopce a už jsme byli v Mezilesí. Tam jsme nechali Jindru a šli na třesně. Radka prorokovala, že přesně v 16,00 bude průtrž mračen (inf. z ČTK), ale ta se našťástí nekonala. Tak jsme v pořádku dorazili a zazpívali:

*Jsmo tady z puťáku,
šalalalala.*

*Zdraví a v pořádku,
šalalalala.*

*Měli jsme se výborně,
šalalalala.*

*A jsme celkem v pohodě,
šalalalala.*

Napsal: Černý fantom

i všechny kadibucky. Hned po příchodu jsme začali připravovat špižy. Bohužel ale přišel déšť a bouřka (nejvíce se báli Eva Pangracová a Petr Hermel), takže jsme si toho moc neopekli. Zvessela (za deště) jsme snědli to, co nám ze špižů zbylo, odebrali se do stanů a prožili velmi veselou a hravou noc. Takhle deštivě skončil náš druhý puťákový večer.

Úterý 14. 7. 98

Ráno jsme se probudili ještě později než obvykle (asi až ve 12,00 hod.). Po jídle jsme si začali balit (Čvanhák nám odvezl skoro všechno) a uklízet. Pak jsme se začali připravovat na oběd – vařili jsme kolínka, na která nám výbornou omáčku uvařili naši nejdražší vedoucí. Po jídle nastala menší kolínko – kečupová válka mezi Petrem H. a menšími Sojkami. Když jsme konečně uklidili (v 17,00 hod.), pomalu jsme vyrazili cestou, kterou vybral JiPo. Po cestě jsme hráli spoustu her, na chvíli se ještě zastavili u pumpy (abychom doplnili zásoby sladkostí) a pak celkem rychle a hladce dorazili do tábora. Samozřejmě s velmi originálním pokřikem.

Napsala: Karolína Dušková

MEDVĚDI + LIŠKY + BOBŘI (14. 7. – 16. 7. 98)

Úterý 14. 7. 98

Nasnídali jsme se a vyrazili jsme na puťák. Šli jsme přes Lukavec, tam byla první zastávka, okolo Dřevony do Mezilesí ke stohu na kopci a dál dolů z kopce. Tam, na onom místě, kde jsme měli mít tábořiště, jsme vysřídali Vky a Sojky. Začala nejkrásnější doba puťáku. Lehli jsme si do stínu a odpočívali. Když byl čas svačiny, zavolal nás Tomáš Vojáček k ohništi. Rozdělil nás do 4 skupinek a pravi: "Uvařte si sami. Suroviny dostanete, jinak vám ale nic nedám". A tak jsme začali kuchtit. Všem moc chutnalo, protože byl hladoví. Po večeři jsme dlouho do noci seděli u ohně a zpívali a kecali a zpí..."

Středa 15. 7. 98

Dneska jsme vstali velice brzy (11,00 hod.) a vedoucí skupinek ještě dřív. Museli totiž, chudáci, natasovat jídlo. Po snídani jsme se ještě chvíli váleli a pak jsme došli na dříví. Někd o při je přiležitost zjistit, že okolní řauna je plná hub, a to jedlých. Skoro všichni tedy vyrazili na houby. Když jich přinesli plný esus, udělali si z nich smaženici. Po obědě jsme se svalili do stínu a spokojeně odpočívali. Asi v 6,30 byli povoláni vedoucí skupinek a ti dostali do skupinového kotlíku přiděli masa a cibule na špižy. Když jsme to nařezali, nakrouhali a oloupali, začali jsme opékat. Všechno jsme to snědli tak rychle, že jsme si mysleli, že nám to někdo ukradl. V noci, asi v 1 hodinu nám vedoucí řekli, že musíme splnit zkoušku odvahy. Odvedli nás nahoru na cestu. Měli jsme jít po svíčkách. Na konci byl papír a tam se každý podepsal.

hodly zlodějům, k jejich velikému překvapení, meloun ponechat. Tedy alespoň po dobu zpáteční cesty. Když chtějí mít pár kilo navíc, prosím. V táboře dostali vyděračský vzkaz, že meloun dostanou zpět, pouze pokud se rozdělí. Káča Moravčková však vydírání rezolutně odmídnutla i za cenu nejvyšší – přijít o meloun. Mlým clapcům tedy nezbyvalo nic jiného, než břimě vrátit. Alespoň je může hrát, že pomohli holcám s takovou zátěží.

Čtvrtek 9. 7. 98

Ráno nás probudil zázrak. Budiček nebyl v sedm, dokonce ani v osm, ba (světe div se) ani v devět. Výborně vespálí a odpočatí jsme se probudili za zvuku trubky až v půl desáté. Než jsme se tedy rozkoukali, slunce se již smálo nad našimi hlavami, což bylo více než dobře, neboť následující etapa se bude týkat právě boha slunce, Apollona. Odhad, v kolik hodin vyjde slunce, určil naše pořadí. Medvědiše sice vytahovali, že typovali nejpřesněji, ale všichni dobře víme, že kdyby si nekoupili Blesk, vůbec by nevyšli. Orto – Vlastovky s Petrou si s sebou vzali velikou posilu – Ažku Hermelovovic. Chytili se jí za vodítko a nechali se unášet větrem. Ostatní se spolehli na své vlastní nohy a snažili se co nejrychleji najít Apollonovy paprsky. Byly to však hlavně divočí družiny, pro které byla vidina luskového pole důležitější než vidina vítězství, a tak daly pro jednu chlapcům šanci. Ještětky neodolaly ani velikému stohu sena, který se jim stal pro následující chvíle skvělou trampolínou. Nakonec s úsměvem a písničkou na třech dorazily i ony a pomohly k záchraně Apollonové.

Pátek 10. 7. 98

Museli jsme čekat celé dopoledne, než sluníčko obnažilo své zoubky a zářivě se usmálo. Poněkud pochmurnou část dne jsme strávili, jak jen to šlo. Bobři u dřeva. Sojky hrály s Liškama "Palermo", Kamča tedy musela zklamaně zbalit píšťalku, neboť její pokus zdokonalit Lišky v morseovce jednoznačně ztroskotal pod vražděním matie. Ještětky se pokusily zahrát si na pastýře, jehož úkolem bylo dostat co nejrychleji ovce do ovčína. Pastýři se ale nestačili divit, neboť se jim rozcházelý úplně jiné osůbky a oni v takového disharmonii pohybu nemohli pracovat. Největší legraci nám přichystala Anči Cirusová, která chodila se šátkem na očích křížem krážem lesem, aniž by jí někdo zavolal.

Po obědě se nám trochu vysvětlilo, ale na plánovanou olympiádu to stejně nestačilo. Museli jsme tedy dokázat, zdali máme také takové matematické schopnosti jako starí Řekové. Jednalo se o etapu Káci a Adély. Běželi jsme okruh, na němž jsme praktikovali matematickou akrobaci. I zde se potvrdila pravda o nohou, v nichž musí být to, co není v hlavě. Napoprve se nikomu nepodařilo přinést správnou cifru. Někteří běželi až šestkrát. Jako odměnu za číslo třináct jsme dostali úkol, který vyžadoval napsat co nejdelší příběh na písmeno "p". Zákaz používání sprostý

ch slov některým výrazně zkrátit rozsah příběhu, byli však i taci, třeba Sojky, kteří si svou cestičku našli. Mezitím, co jsme si lámali hlavy, vedoucí se zbláznili. Máme tu teď příšery s hlavami po červených jabkách či žlutofialových borůvkách. Nejzářnější exemplářem je duha na hlavě Michalově. Večer bylo vyhodnocení bodování za první týden, které jednoznačně vyhrály Ještěřky (kdo jiný!?).

Sobota 11. 7. 98

Je sobota a na dlouhou dobu poslední společný den, neboť zítra začíná týden putování. Dopoledne jsme na sebe neměli moc času. Velcí kluci připravovali táborák, Lišky byly ve štípně, Havrani v kuchyni a Ještěřky s Bobry odjely na Trnávku, kde pomáhali při stavbě nové kůlny. Děvčata sekala a hrabala trávu, kluci nosili kameny a Honza Kolomazník radil. Jako na zázrak čekali jsme na povel Michala Weigla k odjezdu, neboť hlad nás sužoval převelice. V osudný okamžik jsme byli ochotni zapomenout i na příšernou cestu dodávku, která námi házela z jedné stěny na druhou. Odpoledne jsme se (konečně) dočkali slavnostního zahájení olympijských her. Pochodeň vzplála a my se pustili do zápolení. Hody diskem pořádal Buchar, nad skákáním v pytlí vládla líča Pílača. Po těchto disciplínách jsme se mohli lehko osvěžit, neboť následovalo nošení ešusu (plného vody) na zádech. U Aničky jsme se zavazánými očima chodili podle provázku, který byl propleten lesem. Obavy z hrozičích nebezpečí – naražení do stromu – Anička ještě umocňovala slovy: "Nebojte se". V přetahování suverénně zvítězily Lišky (alespoň to tak tvrdily), z nichž by měla Lucka jistě radost, kdyby právě nedohlížela na běháni. Vyjimečnou disciplínou byl "běh ve velkých botách", kde měř značnou výhodu Jakub Červenka, kterému boty patřily, jakožto největším tlapám v táboře. Podlézání tyče bylo u Káci a Adély. Horní meze jsme se nemohli dotknout a na zemi mohly být jen chodidla. Jasně nejlepší byla Míša Žabová, která tímto způsobem podleza dvacet centimetrů. Radka bděla nad dalšími zajímavým úkolem, což byl skok do hloubky. Olympiáda byla završená marathodem. Svá želízka v ohni zde měly Lišky. Markéta Hermelová se nenechala zmást tím, že se Hančín běh nejmenuje Hančín běh, a doběhla (pro změnu) jako první ze všech dívek. Večer jsme si zazpívali u táboráku a krásně utahani šli spát.

Neděle 12. 7. 98

Ještěřky, Havrani, Sojky, Vici a Orlo-Vlaštovky odešli a odletěli na puťák, a tak nás tu je jen hrstka. Bobři, Medvědi a Lišky celý den pobíhali mezi ping-pongem (zakoupení stolu byla velice taktická záležitost), softem a volejbalem a už se těší na zítřek, kdy budou zase odpocívat.

můžete mít obě". A tak si holky daly mír. Po chvilí Buchar říká, ať Petr s Čendoujdou k prameni pro vodu. Šli námi i holky Veronika s Petrou. Když jsme byli půlku cesty od pramene, vidíme velké auto a myslíme si, že to jsou nějaký ukrajinci a tak s Čendou bereme klackyze země a byli jsme připraveni na vše. Auto zastavilo a z něj vylezl Honza s Vojtovými rodiči a tak jsme zahodili klacky. Když jsme naplnili vodu, tak jsme se rychle vrátili do tábora. Asi v 1,00 hod. jsme šli spát.

Úterý 14. 7. 98

Ráno jsme jako obvykle vstali v 10,00 hod. K snídani byl chleba, nebo kdo chtěl mohl si opíct buřtu. Asi ve 12,00 hod přišli Medvědi, Bobři a Lišky. Chvilí jsme s nimi pobýli a pak jsme vyšli do tábora. Čekalo nás asi jenom 4 km. Museli jsme šlapat velký kopec. Mezi prvníma šli Petr, David, Bobeš a Vojta. Potkali jsme starou paní a Bobeš řekl: "Dobrý den, nevíte, kde je tady metro?" Paní jenom vykuleně koukala a tak jsme pokračovali. Když jsme došli do Lukavce, tak jsme si všichni nakoupili. Když jsme přišli, tak nás všichni vítali a zdravili nás. K večeru jsme dostali holandské řížky. Večerka byla o půl hodiny dříve, protože jsme byli unaveni.

Napsal: neznámý z řad Havranů

SOJKY A VLCI (12. 7.- 14. 7. 98)

Neděle 12. 7. 98

Po menších zmatcích jsme nakonec vyrazili v 10,00 hod., samozřejmě s Viky. Bohužel ale bez našich nejdražších – Ilči, Týny a Petra H. Ti nás dohonili asi v polovině cesty. Od té doby jsme začli značně ztrácat na rychlosti. Když jsme dorazili do Košetec (4 km od našeho cíle), Vici se i s Michalem od nás odpojili a my (Sojky) s Petrem H. jsme odešli do nedalekého restaurantu. Hlad i žízeň to sice částečně utišilo, obsluha moc příjemná nebyla. Po "obědě" jsme vyrazili dále do Jiříček a podle auta a svého orientačního smyslu stopovali Viky. Po donesení batohů a postavení stanů jsme se znovu najedli (navečeřeli), udělali si ohýnek a poprvé si zahráli hru, která pak provázela celý náš puťák – "Na mafiány". Nebudu tady vypisovat, kdy jsme ji hráli, protože to bylo opravdu skoro pořad. Z našeho klidu nás vyrušila šestice holek z nedalekého Onšova, která zabloudila. Jako "správné pionýrky" jsme je (Týna a Káča) doprovodily zpátky. Poté se ti menší z nás začli připravovat ke spánku, starší si ještě povídali u ohýnku, ale dlouho nevydrželi a následovali je. Spalo se pod širákem a pod hvězdičkami. Tím skončil náš první den na puťáku...

Pondělí 13. 7. 98

Na puťáku neexistují budičky, takže jsme vylezli ze spacáků až asi v 11,00 hod.. Ještě vleže jsme se nasnídali – naobědvali. Velmi zajímavým způsobem jsme otvorili paštiku – sekerkou. Po "poledním klidu" vybraná většina z nás šla s Petrem na třéšně a lusky. Obsadili jsme všechny stromy a po návratu (asi v 18,00 hod.)

PUTOVÁNÍ

JEŠTĚRKY A HAVRANI

Neděle 12. 7. 98

Ráno jsme vstali a šli na ranní hygienu. Po hygieně jsme měli dobrou snídani. Při snídani nám řekli, že dohodnotíjej olympiádu. Při nástupu nás každého volali, jak se umístili. Naše družina se umístila při přetahování lana na prvním místě. (To je zvláštní to samé jsem napsala o Lyškách?) – Adélka).

Ještě asi po hodině jsme vyšli s Ještěrkama na puťák. Z táboru jsme šli až do Mezilesí, kde jsme se utábořili opodál vesnice. Utábořili jsme se blízko potoka, kde jsme chodili k prameni čerpat vodu. Petr a David šli hledat pramen, abychom měli co pít. Zbytek družiny stavěl stan nebo sbíral dřev. K večeru jsme měli chleba a po večeři jsme zpívali u táboráku. Asi ve 24,00 jsme šli spát.

Pondělí 13. 7. 98

Ráno jsme se na puťáku probudili a šli jsme k potoku, kde jsme si udělali ranní hygienu. Až pak asi za hodinu jsme zjistili, že Buchar s Bobešem šli do Pacova nakoupit zásoby, protože nebylo nic k snídani. Čekali jsme asi do čtvrt na dvanáct, než přišel Buchar s Bobešem se snídani. Zuzka z ještěrek přiběhla za Bucharem a zařvala "já mám takovej hlad, že mi oči lezou z dílku". Dostali jsme 1 jeden chleba, abychom trochu zahnali hlad. K obědu jsme měli špagety, které dělala Káča. Když byli hotoví a všichni už jedli, tak se Káča zeptala, jaký jsou ty špagety a Petr řekl, že ty špagety jsou slepené, jinak jsou dobré, Káča řekla, díky, to sem ráda. Až jsme dojedli, tak Čenda se přihlásil, že umyje kotlík od polevy na špagety. Po obědě jsme šli s Milanem hledat lagunou na koupání. Atak jsme šli podél potoka a chvíli jsme šli s Milanem. Šli jsme asi hodinu a nic jsme nenašli. Atak se Milan rozhodl, že se vrátíme. Po chvíli už Zuzana nemohla, protože jí začaly bolet nohy. Na tom samém místě, kde jsme leželi do potoka, tak tam jsme i vylezli. Ale na úplně jinou stranu. Vešli jsme do lesa, kde jsme nacházeli plno hub, např. babky, hříbky nebo modráky. Všichni jsme začali sbírat, ale Milan řek: "Nechte ty houby, kdyžtak sem potom na ně dojdeme" a tak jsme pokračovali. Když jsme dorazili do táboru, tak nám Káča dala svačtinu. Asi po půl hodině jsem šel s Čendou na houby. Našli jsme plnej kotel a tak jsme se vrátili do táboru. Káča nás pochválila a řekla, že budou v polévce. Když se uchylovalo k večeru, tak jsme vlezli do stanu a tam to začalo. Roman ze sebe udělal kněze, protože provdal Čendu s Veronikou. Po chvíli začala velká hádka mezi Čendou, Veronikou a Petrou. Čenda křečel před Veronikou na kolenu a říká: "Prosím tě odpusť mi, já Petru nemiluju". Potom přišla Petra a začala se hádat s Veronikou. Chvíli se honily a pak si je zavolala Káča. A řekla: "Dejte si mír, Čendu

Pondělí 13. 7. 98

No to snad nejlí! Ono svítí sluníčko!!! Dnešek má pro všechny význam klidu a odpočinku. Markéta Hermelová se zuřivě vhone s pong-pongovou pátkou do úschovny a snaží se "vyklepnout každého pořádného frajerá", který se tam nachomejme. Pár Lišek jí fandí a my ostatní jdeme natrhat květiny, jež hodláme zavěsit na náš posvátný strom, který leží nedaleko koňské studánky. A je to. Lišky se rychle nalodují a snaží se získat bobříka lodičky.

Po "O" vyházíme kufry před stany, no zkrátka máme letecký den. Krásné teplo nás láká k lenošení, ale Lišky nejsou líné a barvi si trička a potom opět lodičková pauza. Ale uhnal! Právě když jsou v nejzazším rohu rybníka, vyruší je zvuk trubky v táboře. Pádliují jak o život. Přirazí ke břehu. Agáta ochotně vyskočí a prudečkým nutím vysune část loďky na mělčinu. To je ovšem osudná (a taky trochu ostudná) chvíle pro Terezu Lážnovskou, stojící na opačném konci loďky. S pusou dokořán jsme sledovaly, jak se nebezpečně naklání dozadu a posléze – pláčí! Noř se z vody. Zuřivé gesto naznačuje zoufalý pokus nepokazit si bobříka mčeni, jimž se trápí od časného rána.

Večer přijde na řadu Lucčina bojovka. Úkolem bylo poznat, co je na zavešených obrázcích. Všechno jde hladce až do chvíle, kdy se přženou mračna. Poslední nešťastníci dobíhají na kost promočení, ale nezvykle veselí. Jako poslední dorazí Radka Nováková, která má vysmátou náladu, dvakrát umyté vlasy a dvě uši na hlavě! Jen Marek Schaeferling byl podrážděn z toho, že poznal ze třinácti obrázků jen tři. A to byl konec (dne).

Úterý 14. 7. 98

Ticho po pěšině. Všichni odešli na puťák. Ovšem za chvíli je idylka poklidné přírody narušena příchodem zbylých oddílů. Všichni jsou tak zmoženi, že jdou hned spát.

Středa 15. 7. 98

Ranní slunce slibuje teplý den, a tak vstáváme poměrně ochotně, to však ještě nevíme, co nás čeká. Ještěrky jsou pod odborným vedením Honzy Měchury zaměstnané v kuchyni. Jejich zpěv povzbuzuje Havrany, kteří byli záukolováni naštením úschovny. Otázkou však zůstává, k čemu je povzbuzuje (ten zpěv), neboť při intenzivním hledání něčeho, co je zachráně od práce, našli otvory do stěny v táborové koupelně, která v tu chvíli samozřejmě nebyla prázdná, nýbrž naopak, byla plná Sojek, které se nic netušící vesele bavily. Nabyt kompromitujícího smíchu nejmenovaných chlápčů (David Kodras, Čenda Janečka,... – Havrani v čele s Bucharem), splety si dívky několik párů očí s obvyčejnými sukky (nakonec nebyly tak daleko od pravdy).

Odpolečně se šli Havrani projet na lodičky. Jako první pocítil svou návštěvou (nedobrovolně) Hronský rybník Martin Karpíšek, kterého chlapi tímto odměnili za nepřilíš zdařilou manipulaci s pádlem. Nakonec však byli mokří všichni, neboť začalo pršet. Otrávení z takového počasí, šli jsme si brzy lehnout (nejen do svých stanů).

Čtvrtek 16. 7. 98

Dopoledne sivšichni připravovali náčiní na zítřejší záchranu boha Ára, což znamená, že sháněli zbraně. Ačkoli se Ještěřky vypravily do lesa s pilou, sekerami, noží a brousky, nemohly najít nic odpovídajícího. Klacky, které si vyráběly na šípy, byly naprosto nepoužitelné. Snad jen k šermování by se mohly hodit, jak nám předvedla Malá Máca, která položila Adélu na lopatky. Nakonec se jim podařilo vytvořit něco, čemu by se snad při dobré vůli dalo říkat oštěp, a rozhodly se, že to spraví tým, když pahýl nějak vyzdobí. Ovšem když se do toho chtěly po obědě dát, zjistily, že jim někdo klacky na oštěp a luk odcizil. V duchu mu tedy popřály upřímnou soustrast a vydaly se do lesa nanovo, a to v doprovodu Michala Šuberta, který s obratností zkušného zálesáka příhodně větve našel. Aby Ještěrkám, které se odvážily zasít seménko pochybnosti, dokázal, že pruty jsou dokonale ohebné, začal je lámat přes koleno. Křup, prásk. A je po oštěpu i luku. Nu což, hlavně, že máme šípy. Svou zuřivost se Ještěřky vybily v turnaji v ringu a připravily Havranům potupnou porážku. Spát jsme již šli v plném počtu, neboť se nám vrátili kamarádi z puťáku.

Pátek 17. 7. 98

Dopoledne bylo ve znamení očisty, neboť navrátilce jsme vůbec nemohli poznat. Medvědi při té příležitosti postavili v sauně hráz. Potom se pocákali a navoněli i oni a mohli jsme začít s vysvobozením boha Ára. Úvodem jsme házeli oštěpem, který se měl v cíli své cesty zabodnout do označeného místa. Zuzka Fudyová se sice střelila, ale oštěp se nezabodl, což však vůbec nevadilo, neboť na pravidla dohlížel její bratr Honza a Ještěrkám hod uznal. Pobouřenému hloučku se pak snažil vysvětlit, že oštěp v zemi byl, ale nepochodil, protože nejsme slepí. Střílení z luku bylo dalším úkolem, ani ne příliš složitým, neboť terč byl dosti blízko. Blízko byl proto, že Buchar měřil vzdálenost podle sebe. Špatně však odhadl své prachšpatné střelecké umění. Svou reputaci si spravil až u míření na pohybující se pytel, který zasáhl skoro jako jediný. Střílení z praku ukázalo, jak se kdo přes rok baví. Myslíím, že si Áres nemohl stěžovat.

Večer nás déšť vypudil od tábora.

nější a odešli spát někam do lesa. Bylo nám ale divné, že v noci po táboře pobíhají malé postavíčky se záškodnickými úmysly. Kristýna s Adélou se rozhodly, že záhadě přijdou na kloub. Přepadly tedy lupiče, který se chystal přepadnout chleby, určené pro hlídku, a vyzvěděly místo jejich pobytu a rozhodly se, že mezitím, co Vlci přepadají tábor, ony vyloupí Vlky. Vzbudily tedy některé odvážné Sojky a Ještěřky a vydaly se s Julčou, Petrou, Terezou a Káčou na přepadení. S patřičnou důstojností se plížily polem, vtom však se odevšad vynořily postavy a vztýčily se nad nimi. Pozice se obrátily a Vlci přepadli děvčata. K dramatickému střetnutí však nedošlo, neboť se spustila zlověstná bouře a všichni se museli vrátit. A to už byl opravdu konec.

Pátek 24. 7. 98

Poslední den byl stráven v obvyklém chaosu. Balení, vyměňování adres, podpisů, smutnění... Na nástupu se vyhlášovalo vše možné i nemožné. Nejzajímavějším se stalo vyhlášení ankety. Buchar skutečně vyhrál soutěž o nejhezčího vedoucího (jak si předem zařídil). Za nejhezčí děti byli zvoleni Lukáš Klicpera a Tereza Taublová. Nejchytřejší Marek Schäterling a Káča Moravčíková. Dozvěděli jsme se také, kdo si nejlépe vedl v ukližení ve stanu. Z vedoucích, což všechny nadmíru překvapilo, vyhrála Lucka Klicperová a Ilča Pliča, které měly celý měsíc ve stanu takový bor..., že jim věci přetékal přes podsadu. Ještě se nám bohužel nepodařilo zjistit, koho podplatily. Celotáborové bodování vyhrály Ještěřky – alespoň si tak kompenzovaly svůj naprostý propad ve hře. Když už jsme se chtěli rozprchnout, zarazila nás Káča Moravčíková a Lukáš Klicpera, že pry spolu něco mají. Se zájmem jsme se tedy vrátili a posléze roztrpčeně kvitovali, že se jedná o hru pro vedoucí. Ti však byli nadšení a těšili se, že si užijí, jako minulý rok. Dvojice jsou již vylosovány a pevně k sobě svázaný. Letos však jsme nemuseli říkat žádnou básničku, ale luštit šifry, které nás dosti vyděsily. Přemýšleli jsme tedy, jak to udělat, aby to nevyšlo najevno. Naštěstí se přiblížila chvíle tábora, která to za nás vyřešila. Ještě naposledy jsme si tedy zapěli a na rok se rozloučili. Na cestu od tábora nám svítilo na táborovém náměstí mnoho svíček. Bylo to moc pěkné, vidět tábor ve světle mnoha plamínek.

Sobota 25. 7. 98

A je to tady. Poslední snídaně... + dobalení, vytažení vlajky, autobusy, loučení, mávání, odjezd... rok 1999 Konzumní, nakládání, autobusy, cesta... Ale to už je jiný příběh. Řecku jsme již dali vale, proto i Želiváček zde končí.

Adéla Borová

Při psaní Želiváčku mi nejvíce pomohly poznámky od: Černého fantóma, Petry Cirusové-Hermelové a Lucky Klicperové.

ny zabralo a objevila se paní, které jsme obchod úplně vybrakovaly. Zorientovaly jsme se a s veselou vyrazily dále. Do tábora, kde jsme zjistily, že původní trasu (25 km) jsme si o něco málo prodloužily (na 35 km), jsme přišly s vykřiky: "Není důležitě vyhrát, ale zúčastnit se". Bylo však už dost pozdě, a tak nás ani nikdo neslyšel. Paní Bloudilka vyzdala ještě na jednu družinu, a tou byli Vlci. Ti si zakreslili body stanovišť do mapy, kde měli již kontroly z předchozí hry. Teď je asi všem jasné, co se stalo. Jistě jim to příliš nevadilo, neboť vyběhnout a seběhnout si jen tak, pro nic za nic, Vyklantický kopec je ohromná zábava.

Ten večer byli všichni unavení, a tudíž se už nic zajímavého nestalo.

Čtvrtek 23. 7. 98

Zatímco Sojky z nějakého důvodu trávily čas impregnováním stanu a v kuchyni, my ostatní jsme se vydali k lukaveckému rybníku. Zpomalení Medvědi se ve vodě lině plácali, anebo se hřáli na sluníčku. To už se ovšem nedalo říci o Havranech a Ještěrkách, kteří spolu dravě bojovali, a Lišky je ze břehu mohutně povzbuzovaly. Helena Šulová a Lucka Habětínová dokonce skončily ve vodě oblečené. Martinu Karpíškovi se v rybníku svlékly plavky a Petra Cirusová, která je výbornou plavkyní, je popadla a odkraulovala pryč. Chudák Martin se pro následující chvíle stal obětí neustálých posměšků. Jasně nejzajímavější částí odpoledne bylo vyplňování dotazníku. Měli jsme kromě jiného vyplňovat kolonku pro nejhezčí děvče i chlapce, nechyťtejší... atd. Otázky se týkaly i vedoucích, a tak Buchar všechny obcházel a dožadoval se, aby ho všude napsali. Tam, kde nepomohl přemílý úsměv, přišly na řadu výhrůžky. Nakonec ho každý ještě rád napsal. Cestou zpět jsme se bavili časopisem Bravo, který si nějaký odvážlivec koupil v Lukavci. Čtení v Bucharově podání bylo prožito vskutku dokonale.

V táboře už na nás čekali Bobří a Sojky, kteří díky bitvě v sauně také nebyli neusuší. Kromě Ještětek, které nyní truchlí, neboť jim odjela Veronika Daňhelová (truchlí také Buchar), si všichni vychutnávali polední klid, protože odpoledne běžíme poklad, který připravila Radka Nováková. Ráda, aby vyloučila dezorientaci, vysvětlila vedoucím přibližně trasu a popsala, kde budou šifry, z nichž jedna je umístěna (asi ještě pořád) na kládách. Bohužel, když jsme se k onomu místu dostali, nikdo neviděl ani zprávu ani klády. Dřevorubci mají dnes zřejmě napilno. Z původně klidně probíhajícího závodu se stal zmatek, kdy všichni hledali klády. Nakonec se nějak vymotáváme a běžíme dál. Ovšem pouze do chvíle, kdy Lionel Burgr uvidí stohy sena, na kterých se musí bezpodmínečně vozit. Každý nakonec našel poklad, který se skrýval v Pentagonu.

Slavnostní ukončení celotáborové hry přišlo večer. Vyšli jsme na Olymp, kde nás čekali zachránění bohové a po zásluze každého odměnili. Největší radost jim udělala družina Medvědi, která přinesla poslední klíč k Démantové jeskyni. Po obřadu se Vlci rozhodli, že půjdou na "saigon". Zkrátka si v minutě sbalili to nejpotřeb-

Sobota 18. 7. 98

Odpoledne se Ještěrky nasměly při hře "pakárna", která každé pořádně zatočila hlavu. Až do vzduchu vynesla trojnožka Mišu. Aniča Zuzku, protože byly lehké a nezbyvalo jim, než se nechat vláčet staršími, které jejich stížnosti o bolení rukou očividně nezajímaly a vysmívaly se jim. Úsměv na tváři jim ztuhnul teprve, když se měly učít hrady na zřetější závod. Není tedy divu, když se Petra a Verča dožadovaly dalších her, kde víteží silnější.

Odpoledne byla etapa Lucky Klicperové, která měla ukázat, jestli umíme skládat hlavolamy, což se nestalo, ale nás i přesto pobavila. Večer začalo přšet a my šli spát.

Neděle 19. 7. 98

Dnešní den je zasvěcen našemu tradičnímu Memorálu Petra Bucka, Petra Bakaláře a Ondřeje Švarce. Trasa je stejná jako obyčejně. Naším prvním úkolem bylo namalovat boha, pak květinářství Lída, dále stavební firma Honza Yesely a stan, Jana s Mišou zkoušely křivku. S Radkou Novákovou a Milanem Žabou jsme se (za menší poplatek) mohli zauzlovat. Ilče a Týně jsme umožnili poznat, kde je hospoda, a samozřejmě další mapové značky. Miša Weigel Jun. pravděpodobně neměl co by dělal, a tak nás nutí přepalovat provázek. Cestu dál museli ukázat Jindra a Bambus, kteří nás svou buzolou dokonale zmátli. U rybníka už čekaly hrady paní Káča a Adéla. Takové podivné máčhání rukama jsme prováděli u Buchara a Petra, oni to nazvali morseovkou. Pak ještě přejít potok a rychle k Luce Měchurové, která měla nejdůležitější úkol – mačkat stopky.

Když doběhly děti, začala velká šou. Na trať se postavili vedoucí, kteří svými maskami spíše děti vyděsili než pobavili. Nejdříve si vylosovali své partnery. Bylo více než podezřelé, že některé dvojice jsou spolu již několikaletým rokem. Začalo to mírumilovně pejskem a kočičkou (Petr Husák a Lucka Klicperová). Ti měli svůj "koš s dortem", nabízel na každé kontrole a doufali, že jim to podplácení bude co k čemu. Miša Köhlerová a Petr Hermel běželi – Petr H. za Mišu K. a Miša K. za Petra Hermela. Možná, že kdyby běžela Miša K. za Mišu K. a Petr H. za Petra H., tak by vyhráli, takhle to však nestálo. První z vedoucích byli "Plavci" (Michal Weigel Jun. a Káča Nezdová), kteří přijeli červení jako raci. Třetí byli "Muslimové" (Ondřej Kubart a Adéla Borová), kteří po cestě odhodili všechna prostěradla, jimiž byli obaleni, a pak jestli jim na začátku byly vidět jen oči, přibíhali tak, že by se vyznavači islámu velice divili (ve spodním prádle). Těsně za nimi byli "Králi a královna" (Michal Šubert a Radka Nováková), kteří přijeli kočárem taženým koňmi. Tedy Čendou Janečkou a spol., jež se k tomu nechal přesvědčit, a který neustále hykal. Buď nevěděl, jak dělá kůň, nebo pochopil, za koho ho teď všichni mají. "Make love not war" jsme mohli vidět na ceduli "Hypizáků" (Tom Voj a Ilča Pilča). Jindra Mládek a Kristýna Kubartová se proměnili v "Otrkáře a Černocho" a Jindra se ve svém novém postavení

vyžíval s bičem v ruce. Před Simonou Krůfovou, která běžela s Šášou, dostaly děti jako obvykle strach. "Mumie", za které se ani nemusejí vydávat, doběhly jako poslední. Hanka Chmeličková a Milan Žaba běželi za Ženy "v naději" a Hanka zmátla malého Maxíka natolik, že se už těší na novou sestřičku. Anička Kašová a Buchar by jistě udělali čest JZD, a velmi podobně na tom byli i Jana Beranová a Bambus. Vláďa Uzel s Kamčou Schäferlingovou běželi za "Béže". Tento památkový závod se nám protáhl až do večera. Mezi Ještěrkami a Havrany se strhla v potoce bitva "O saunu", kterou vyhráli (nebo spíše prohráli) všichni, neboť se obě družiny nakonec ocitly ve vodě (samozřejmě oblečené).

Pondělí 20. 7. 98

Poplach, který nás ráno přiměl vstávat, nebyl vůbec přijat s nadšením, neboť všichni byli ospalí po noční hře. Hledali jsme stopy, které nám tu zanechali bohové. Ti vpředu měli louče a ti vzadu nic neviděli. Malá Máca při tom málem podpálila strom. Po ránu jsme tedy všichni vypadali jako po flámu a ani vize celodenního vyletu nás nezbudila. Vykročili jsme tedy se zalepenýma očima směrem ke Křešinu, zdolali jsme luka, háje, lesy a již jsme se těšili na vyhlášený křešínský občůdek, který byl vždy zdrojem příjemného osvětlení. Ale ouha. Vývěsní cedule výhrůžně hlásala otvírací dobu (od 9,00 do 10,00), která u nás vyvolala panický záchvat. Nakonec jsme se dopídlili, kde paní prodavačka bydlí, a dožadovali se obvyklé obsluhy. Poté, co nám odmítla dát vodu, velmi jsme ji proklínali a vylíčili potenciální úpal. Jedinou záchranou byl rybník, ke kterému jsme hnali nedbaje třešni, jež lemovaly celou cestu. Okamžitě jsme naskákali do vody a zůstali v ní až do večera. Nebyl rybník, kde by Buchar neobjevil vor a ani tento nebyl výjimkou. Vor byl na dlouhou dobu zdrojem veškeré zábavy, než se ovšem stal pobyt na něm nebezpečný životu. Odpadlíci pořádali kohoutí zápasy. Kupodivu pouze jeden nepřehřel odpoledne ve zdraví. Davida Mengra štípnul neidentifikovatelný hmyz a měl (má) oko jako Číňan. V táboře už nás čekalo vyhlásování memoriálu. Z malých vyhrál Ještěrky Lucka Habětinová a Petra Cirusová. Večer došlo k dalšímu tvrdému boji o saunu mezi Ještěrkami, Vlky a Sojkami. Jak už to bývá, děvčata se spolčila, kluci ostrouhali.

Úterý 21. 7. 98

Zdálalo se, jakoby se slunce, které jsme tak toužebně očekávali, snažilo nám nahradit všechny ty dny své absence. Dopoledne jsme se tedy zmohli na jednu etapu. Láďa nám uložil přenášet vodu ve vlastnoručně vyrobených hliněných nádobách, což byl pro mnohé značný problém, neboť měli nádoby sice po estetické stránce téměř dokonalé (např. Ještěrky), ale účelově naprosto nepoužitelné (např. Ještěrky). Po hře jsme se s vyplazenými jazyky odplazili k sauně, která byla zárukou

naší dejší životaschopnosti. Ale! Kdo pozdě chodí,... však to znáte. Někteří druží nám nezbyvalo, než nepohrdnout lesem. I přes africká vedra, snažili jsme se vymyslet scénku pro oslavy narození našeho táborového kmeta.

V podvečer to začalo. Lišky vystoupily s pokračováním velmi úspěšné scénky o Erotovi a Psýché. Žůza Vojáčková opět projevila dramatické nadání a se slovy: "Tak čau", navždy opouštěla v podobě bůžka lásky krásnou Psýché. I Havrany provázelo nadšení. Hráli také z prostředí Recka a všechny nás pobavil Vojta Kolomazník, který představení ukončil tím, že odchází do neviditelna. Ještěrky zahrály úryvek z Cimrmanovy Švestky a Medvědi z Šimka a Grosmana. Sojky vystoupily (nebo spíše se pokoušely) se zveršovaným dramatem Orestes. Ačkoli byla Eliška Zatloukalová schopnou návodkou, hra vyzněla spíše komicky. Zdálo se, že zvlášť obtížné je pro děvčata vyslovit slovo Klytaimnestra. Vlci předvedli jakýsi obraz světa, který bohužel nikdo nepochopil (jako obvykle) a Orlo - Vlaštoky nikdo neslyšel. Přesto to byla hezká oslava, která pokračovala výbornou večeří. Když se šly Ještěrky umýt do potoka, měla Míša Žabová strach, že kluci zase pozorují. Zakryla se proto kapradřovými listy, pobíhala ve vodě jako splašená a děvčata ji napomínala, že "vykájí" vodu. Tak nevím...

Středa 22. 7. 98

Dnes nás čeká závěrečná etapa. Vybíhali jsme tak, jak jsme se doposavad umísťili, a to v tomto pořadí: Medvědi, Lišky, Ještěrky, Vlci, Sojky, Bobři, Havrani. Naším úkolem bylo najít klíče, jež by pomohly osvobodit unesené bohy. Malé děti zodpovědně vedl Michal Šubert a druhou skupinku Lucka Měchurová, která měla značné potíže s přesvědčováním Veroniky Karpiškové, aby se napila. Ačkoli bylo úmorné vedro, Veronika zarputile odmítala jakýkoli druh tekutiny - a to jí byly nabízeny tři (voda, čaj, šťáva) - a tvrdila, že doma pije jen colu. Tu jsme jí bohužel poskytnout nemohli, a tak umírala žízni. Sojky na své cestě potkaly bílou plachtu uprostřed lesa a policejní auto. "Trošku" je to vystrašilo, ale řekly si, "sojka neuleť" a šly dál. Ještěrky měly (což bylo letos velmi neobvyklé) menší potíže s orientací. Tedy přesněji, když si tak zpívaly a vesele se bavily, zjistily, že jsou uprostřed jakéhosi neznámého lesa, kde mapa i kompas nebyly k ničemu a i názory na to, kam jít, se značně rozcházeły. Ančí, která celou dobu rázovala vepředu, se vydala nějakou cestičkou vlevo. Její sestra Petra už nebyla tak rozhodná a točila se na jednom místě pořád dokola. Adéla se chtěla kousek vrátit a Káča se dala nějakými bažinami a houštím na pravou stranu. Nakonec jsme se rozhodly, že nejlepší bude pokračovat po cestě, která jistě musí někde končit a někam nás zavede. A opravdu. Zanedlouho (asi 2 hodiny) jsme uviděly tři domy, které se odvážně považovaly za vesnici. Příjemným překvapením byla budka, hlásající, že jde o obchod. Nepříjemná byla jen otvírací doba - úterý od 9,00 do 11,00. Byl tam však ještě zvonek, který vyzýval: "v případě noze zvoněte". A my jsme zvonili. Mohutně jsme se do něj opřely, což asi za půl hodiny